

Весь обшир мій — чотири на чотири.
Куди не глянь — то мур, кутор і ріг.
Всю душу з'їв цей шлак лілово-сірий,
це плетиво заламаних доріг.
І даліше смерті — рідна батьківщина.
Колодязь, тин і два вікна сумні,
що тліють у вечірньому вогні.
І в кожній шибі — ніби дві жарини —
журливі очі вставлено. Це ти,
о пресвята моя зигзице-мати!
До тебе вже шляхів не напитати
і в ніч твою безсонну не зайти.
Та жди мене. Чекай мене. Чекай,
нехай і марне, але жди, блаженна.
І Господові помолись за мене.
А вмру — то й з того світу виглядай.